

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: En Tale, der ikke blev holdt

Citation: Aakjær, Jeppe: "En Tale, der ikke blev holdt", i Aakjær, Jeppe: *Artikler og Taler. - 1919*, Gyldendal, 1918-19, s. 351. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer04tom-shoot-workid58208/facsimile.pdf>
(tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Artikler og Taler. - 1919

har gjort, naar de vilde gjøre sig Haab om at bære Sejren hjem. — Denne Gaardmandsstand, der nylig sveg ved Militærforliget, den bærer Falskhed i sine Øjenkroge, den brygger paa et nyt forrædderisk Forlig om Valgretten — ogsaa i denne Kreds; og meget i Hans N.s Valgagitation tyder paa, at ogsaa han er villig til Forhandling. Men som skrevet staar: „*Akkordens Aand er Satans!*“ Begynder man først at høre med de dyreste politiske Principper, da gaar det os som BARNET, der har en Sommerfugl i sin Haand; det vil lige titte ned til den; vil aabne Haanden bare en lille, lille Kjende — og vips — saa er Fuglen borte over alle grønne Tage!

Men Joh. K. J., han har ingen Ærgjerrighed i Høkerfaget.

I Husmænd og Arbejdere, og forøvrigt enhver, for hvem social Retfærdighed er et nyt Evangelium — stem I paa ham, da vil I erkjende, at I denne Gang ikke er kommen baglæns til Valgstedet.

EN TALE, DER IKKE BLEV HOLDT.

Ved Sabroes Begravelse.

„Pol.“, 8. Aug. 1913.

Der er mange veldædige Folk i dette Land; Folk, der styrter Penge ud i Museer, i Forter, i Kirker, i Krigsskibe. Men det er *Styrtet*, der morer dem; Pengene skal klirre, saa Folk skal vende sig med et Ryk og udbryde: „Det var dog Satans! En *saadan* Godgjørenhed!“

Men der gik nu *Peter Sabroe* i sin 30 Mands Styrke og paakaldte Opmærksomheden for den skønneste Gjerning, en Mand kan vælge sig; Fredning om Børnene, blidere Kaar for de svage og forurettede. Hvor var nu Rigdommen henne? Hvorfor var der blandt de mange „veldædige“ Etatsraader ikke én, der tømte sit Overflødhedshorn i hans tomme, luvslidte Frakkelommer? Bare lampne 10,000 Kr., med hvilke Matadorene render Kæpløb, naar det gjælder om at forgylde et Kirkespir, vilde under Sabroes Hænder have bragt Velsignelse til Tusinder af klynkende Smaa-børn, den nu frømedes er viede til Mørket.

Sabroe har da næppe Rigdommen meget at takke for; nej, dem, Takken maa rettes mod, er hans brave Vælgere i Aarhus By, Mænd, der var fattige som han selv, der følte, at han var én af deres, der ikke kunde byde ham hverken Guld eller Sølv, men bare deres menneskelige Medfølelse, deres Bifald, deres Stemme, og nu, da han er død: en Taare paa hans Grav.

Sabroe var en af de modigste Mænd i dette Land og én af de stærkeste; men uden disse Arbejderes varme Hjertelag og uforbeholdne Hengivenhed maatte han alligevel have segnet i Slaget, da hans eget Parti slog Haanden af ham.

Sabroe var til det sidste sit Partis Samvittighed, et flammende Bud fra Folketsjælen, der ikke lader sig spise af smaa Løntillæg eller taktiske Mangvrer. Sabroe holdt i sin Haand en Glød fra Fyrrernes Revolutioner; han var en Ætling af *St. Simon* og de øvrige varmblodige galliske „Fantaster“ langt mere end af senere Tiders kolde Beregningskunst, der vil løfte Verden i Lave ved en Dosis Statistik.

Jeg underkender ikke Betydningen af den politiske Taktik. — Jeg ser derude paa Nathimlen en Lysning paa Skyen, der siger mig, at dér ligger Storøyen, som vi drages imod. Men den, som vilde sætte lige paa, han vilde formodentlig havne i mangen Mose og Morads og aldrig naa Staden. Taktik er da dette at finde Vej til Lysningen histude forbi alle de lumne Sumpe og spangeløse Aaløb.

Men derfor har jeg alligevel Respekt for den Mand, der hører Skrig fra Mosen og gaar efter Skriget uden at vente, til han har fundet banet Vej. *Peter Sabroe* hørte evindeligt disse Skrig i sit Øre, og han sprang i uden en Tanke for sig selv eller „Partiet“ som saedant. Og naar han stod paa Brinken med den reddede Stakkel ved Haanden, da lod han sig ikke kue selv af den drøjest Røffel fra de snilde Taktikere, men det er højst rimeligt, at han svared igjen med den Djærvhed, der var hans Vuggegave.

Socialdemokratiet — det Parti, jeg selv bekjender mig til — kan allerede udvise en pragtfuld Række af udslukte Vulkaner, hvor det kun hist og her gløder under Asken. Men *Peter Sabroe* stod i *Udbrud* lige til det sidste. I dette flammende Krater har det boblet og sydet i snart en Menneskealder, og mangen raadden Hulhed er styrtet ind under hans Ildkaskader.